IX. Meditace 1. soboty září 2016

Pán Ježíš je trním korunován

Matko, tady jsem!

Vím, že tou dnešní pobožností mohu Tobě, Matko, přinést útěchu, která se líbí Bohu. Vím, že prosíš o takovou modlitbu, aby zachránila duše před peklem. Matko, která se staráš o dobro svých dětí, jsem u Tvého Srdce, chci se podílet na odčinění hříchů zraňujících Tvé Neposkvrněné Srdce.

Zveš mě k meditaci na první sobotu a já Tě tedy prosím: Veď moje srdce a myšlenky, abych opravdově soucítil s Tvým bolestným Srdcem. Pomáhej mi a napověz mi, o čem mám dnes přemýšlet. Tajemství růžence mě dnes vede do místodržitelství, kde byl vynesen rozsudek o smrti Ježíše.

„ Když pilát viděl, že nic nepořídí, ale že pozdvižení je čím dál větší, omyl si ruce před očima zástupu a pravil: *„Já nejsem vinen krví toho člověka; je to vaše věc.“* A všechen lid mu odpověděl*:“Krev jeho na nás a na naše děti!“* Tu jim propustil Barabáše, Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci dovedli Ježíše do místodržitelství a svolali na něj celou setninu. Svlékli ho a oblékli mu nachový plášť, upletli korunu z trní a posadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali hůl, klekali před ním a posmívali se mu*:“Buď zdráv židovský králi!“* Plivali na něj, brali tu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť a oblékli ho zase do jeho šatů. A odvedli ho na ukřižování.“ (Mt 27,24-31)

Když se zaposlouchám do slov Evangelisty Matouše, zajímá mě, Matko, co se děje ve Tvém srdci, když slyšíš slova rozsudku; Tvůj Syn bude ukřižován! Věděla jsi, že tento okamžik nastane, stejně jak přišla chvíle obětování Izáka Abrahámem. Ale tam, na hoře Moria přece jen na poslední chvíli zastavil Bůh Abrahámovu ruku. Zdalipak utrápený otec pochopil Boží plán a se ztrátou syna se vyrovnal, nebo věřil, že Bůh přece jen najde řešení, aby jeho syn zůstal naživu? Copak matka pečující o své vlastní dítě, kterému dala život, plně nedůvěřuje, nedoufá, že její dítě bude nakonec zachráněno, že bude spaseno? Milovaná Matko, byly v Tvém Neposkvrněném Srdci rovněž takové myšlenky? Tvé "fiat" při zvěstování nám připomíná, že Ty jsi souhlasila s Boží vůlí i přes veškerou lidskou logiku. Matko, od té doby, co jsi bezpodmínečně Bohu uvěřila, cítím, že také nyní jsi Mu poslušná a že až do konce souhlasíš s Božím plánem spásy člověka. Nicméně, Tvoje Neposkvrněné Srdce je také srdcem matky, ženy, člověka, a proto cítí stejně jako srdce kterékoli jiné matky milující své dítě. Kolik je ve Tvém Srdci obětavé lásky, bolesti, utrpení, abys ne z donucení, ne ze slabosti, ale dobrovolně s pokorou a láskou přijala tak velkou oběť? Jak velká je Tvoje láska.

Při pohledu na scénu o vydání rozsudku pilátem vidím, že Ježíš odsouzený k ukřižování, má být ještě zbičován, ba ještě víc. A tu by se chtělo dokonce křičet, že se zde děje další nespravedlnost. Jestliže se rozkaz týkal bičování, tak proč jsme ještě svědky posměchu, brutální zábavy, kterou vykonali sami vojáci? Muselo se to stát? Proč nikdo nepřeruší tuto děsivou podívanou? Tak přece rozsudek nezněl. Copak srdce matky, která si je vědoma, že její dítě zemře a v žádném případě to nemůže změnit, nemá touhu jeho utrpení alespoň zmenšit? Snaží se své dítě co nejvíce přivinout, mazlit se s ním, být mu nablízku, sloužit mu jakýmkoliv možným způsobem. Ty, Matko Boží, jsi toho byla zbavena, a přitom jsi i nadále milovala a zůstala věrná slovu souhlasu, který jsi dala při zvěstování. Byl bych já schopen přijmout Boží vůli, zcela odlišnou od mého očekávání? Matko, ještě jedna otázka se ve mně rodí: dokázal bych to nejen přijmout, ale navíc přijmout s láskou, pokorou a poslušností?

Bl. Kateřina Emmerichová popisuje tyto události takto: "Koruna byla vytvořena z širokého pásu trnových větví, takže formu koruny dostala až tehdy, když Ježíši přepásali hlavu a vzadu pevně sevřeli. Trny obrácené dovnitř, pronikaly hluboko do Ježíšovy hlavy. Do ruky mu vložili tlustou třtinu zakončenou kostí, a vše to konali s předstíranou vážností, jako by Ho slavnostně korunovali na krále. Teprve nyní Ho začali trýznit. Vytrhli mu třtinu z ruky a tloukli Ho s ní do koruny, aby se hroty ještě hlouběji zarývaly do hlavy. Krev začala Ježíši stékat po tváři a zalévala Mu oči. Klekali před Ním, bili Ho, plivali do tváře a křičeli: *Zdráv buď, Králi Židů!* A nakonec, uprostřed pekelného smíchu do Něho vrazili, převrátili na zem, aby padl na ostré kameny, pak Ho zvedli a znovu posadili a zubožené tělo znovu zranili. Nedokážu opakovat, k jakým ničemnostem se katané snížili, aby zesměšnili zmučeného Spasitele. Ach! Jak hrozná žízeň trýznila Ježíše, když při tak nelidském bití a strašlivých mukách bičování dostal horečku. Třásl se po celém těle a Jeho tělo bylo strašlivě roztrhané až do kostí. Jazyk byl křečovitě stažený, spálená ústa byla otevřená, smáčela je krev řinoucí se z Nejsvětější hlavy. Zaslepení ukrutníci ještě na ta posvátná ústa odporně plivali. Takto mučili Ježíše asi půl hodiny. Četa přítomných vojáků se touto podívanou bavila a krutým katanům tleskala."

Maria, pozvalas mě k meditaci, prosím, veď mě dál, abych se i já mohl celým srdcem podílet na zadostiučinění Tvému Srdci, abych trpěl spolu s Tvým Neposkvrněným Srdcem. Nadále přihlížím scéně trním korunování Tvého Syna, a naslouchám slovům papeže Benedikta XVI, který tajemství tohoto aktu vysvětluje takto: "Vojáci se ukrutným způsobem baví na účet Ježíše. Ví, že si právem nárokuje právo na královský trůn. Nyní je však v jejich rukou a nemohou si odepřít potěšení z Jeho ponižování, ukázat mu jejich vlastní síly a dokonce si možná chtějí na Něm zprostředkovaně vybít svůj hněv na mocné tohoto světa. Pokládají na Něho - po celém těle zmučeného a zraněného - karikatury znaků císařského majestátu: purpurový plášť, upletenou korunu z trní a žezlo z třtiny. Vzdávají Mu hold: *Buď zdráv, židovský králi!* Jejich pocta znamená posmívání se Mu, čímž Mu opět dokazují celé své opovržení (Mt 27, 28-29). Historii náboženství je známá forma karikatury krále – obdoba *obětního beránka*. Vkládá se na něj všechno, co trápí lid, a tímto způsobem chce to trápení odstranit z tohoto světa. Aniž si toho byli vědomi, vojáci plnili to, co se v těchto obřadech nemohlo uskutečnit: *Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni* (Iz 53,5). Takto zesměšněného zavedli Ježíše k Pilátovi - a ten Ho ukazuje davu - lidstvu: *Ecce homo – Hle člověk* (Jan 19, 5). Římský soudce může být šokován pohledem na zbitou a vysmívanou postavu tohoto tajemného obviněného. Počítá se soucitem těch, kteří Ho uvidí. Zdá se, že pohanský vládce je rozrušený, možná, že pociťoval strach z nespravedlnosti, kterou se chystal spáchat. Není lehké zůstat lhostejným vůči utrpení a bolesti. Dav a žalobci, což je téměř nepochopitelné, reagují ještě s větší nenávistí a požadují smrt."

Cožpak srdce matky nekrvácí, když vidí tolik necitelnosti u svých dětí? Není naplněna smutkem a bolestí, když vidí tak velkou slepotu? Jak nesmírně musí zraňovat Tvé srdce matky *meč bolesti,* když slepota postihuje ty, kteří by měli být vůdci a pastýři! Matko, jak to všechno chápat? Co se to tu vlastně děje? Proč duchovní vůdcové národa s takovou naléhavostí požadovali smrt? Bičování, mučení, jen zázrakem ještě žijící člověk, který podstoupil tak kruté mučení, vlastně nevyvolává soucit. Pohanský vládce se snaží Ježíše bránit, protože nenalezl jasný důvod, aby Ho mohl odsoudit k smrti. Ale brutalita celého představení s každým novým okamžikem stoupá. Vojáci vybíjejí všechnu svou nenávist na bezmocném Kristu. On je ničím neprovokuje, k ničemu nemá námitky. Brutalita se však stále zvyšuje. Mučené tělo trestance je však provokuje k dalším zvěrstvům, začnou se bavit bolestí a ponížením člověka. Nemuseli to dělat, neexistoval žádný takový pokyn. Ze slov Pilátových se dalo odvodit, že u bičování chtěl skončit a celý případ uzavřít. Jak je vůbec možné nalézat zábavu či potěšení v působení utrpení neznámé osobě? Jak tváří v tvář takové

nespravedlnosti, a zároveň při uvědomění si, kdo je Ježíš, zachovat klid? Matko, co se muselo dít ve Tvém svém srdci? Je vůbec člověk v takové zoufalé situaci schopen porozumět Boží vůli, a to nejen nevyčítat, ale také neklást otázky? Odpusť, Neposkvrněná, že já Ti dávám tolik otázek, a kolik jich ještě skrývám. Při pohledu na Tebe si všímám, že se podílím na určitém tajemství a nemůžu se proto zastavit jen u toho, co vidím očima.

Bl. Kateřina Emmerichová takto, Matko, píše o Tvém utrpení: " Ježíšova Matka byla naplněná smutkem při vyslechnutí rozsudku a vypadala, jakoby umírala, když uslyšela, že pro Jejího Nejsvětějšího, Nejmilovanějšího Syna není záchrany, že musí zemřít hroznou, hanebnou smrtí. Věděla, že je to potřebné pro spásu lidstva, ale její mateřské srdce se přirozeně bránilo, když nový meč bolesti probodával její duši. Jan Ji s pomocí žen odvedl stranou, aby zesměšňující pohledy zaslepených Židů nepřidávaly bolesti Matce Vykupitele a nový hřích nezatížil jejich duše. Ale Maria nemohla sedět v klidu, když mučili Jejího Syna, proto se taky vydala na Křížovou cestu. Nechala se zavést na všechna místa, která Ježíš posvětil svým utrpením. Tajemná oddanost nejposvátnějšímu soucitu s Ježíšem Jí nařizovala nést bolestivou oběť prolitých slzí tam, kde z Ní narozený Vykupitel trpěl za hříchy lidu, svých adoptivní bratří. Jako Jakub na památku daného slibu položil kámen a pomazáním svatým olejem ho posvětil, tak také Maria všechna místa Kristových utrpení s velkou citlivostí procházela a posvěcovala prolitými slzami a ustanovila je jako místa k uctívání budoucí Církve, Matky nás všech. "

Matko, Neposkvrněně Počatá Panno, Matko mého Pána Ježíše Krista, účastí v tomto zastavení utrpení, jsem si uvědomil, že když Ježíš je Tvůj syn a já jsem také Tvé dítě, mám také v této chvíli podíl na utrpení svého "bratra". To není pokrevní příbuzenství, ale příbuzenství duchovní, nicméně však vidím, jak ponižovaný je můj "bratr", někdo mi tak velmi blízký. Mohu tedy být lhostejný k tomu, co se děje? Samozřejmě, že ne, ale ne slovy bych měl vyjádřit svůj životní postoj. Ale, jak Ježíš učil: "cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili" (Mt 25, 40). Takže to, že budu pamatovat na utrpení Ježíše, mě nemůže vést pouze k sentimentálnímu vytržení a soucitu. Když bratr zraní svého bratra, nezraní tím rovněž svou matku? Cožpak matka, milující své děti, je učí vzájemné nenávisti? Učí je přece lásce, vždyť ona sama také miluje. Kolik bolesti musí být proto v srdci matky, která vidí, když se její děti navzájem tolik zraňují.

Matko, děkuji Ti za tuto chvíli plnou lásky při Tvém Srdci. Přijmi mou přítomnost jako útěchu. Když trpím spolu s Tebou, začínám už jinak vnímat tajemství utrpení, umučení Spasitele a hodnotu poslušnosti Boží vůli. Ave Maria!